

TÄÄHEKE

NR. 3 1973

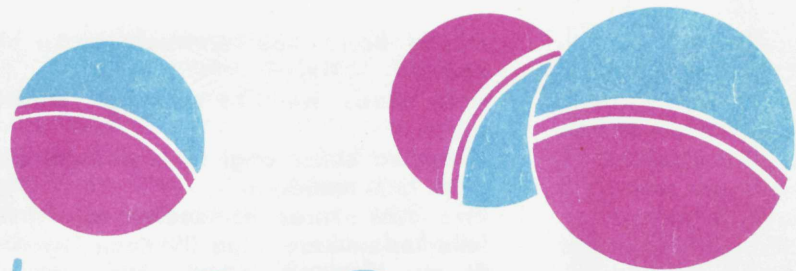
Klaasukse taga on mängutuba.
Kas õpetaja tuleb juba!

Kus on meie
suur kodumaa!

Kui palju huvitavaid märke on õpetajal!

LAPSED

Kui see oleks muinasjutt, võiks alustada nii: «Suure kuusemetsa serval, ilusas punases majas elasid kord kuusteist oktoobrilast. Igal hommikul istusid nad oma väikestesse pinkidesse ja hakkasid arvutamist-kirjutamist õppima. Aga pärast nad mängisid ja laulsid ja kelgutasid ja pidasid lumesõda.»

Kuid see ei ole muinasjutt. Kuusteist ühe pere last on päriselt olemas. Ja punane maja metsaserval on olemas. Selles asub Kiisa Algkool. Siin tehakse kõike ühiselt. Korraldati lillenäitus — iga laps tõi ühe vaasi. Oli mõttes seenenäitus — üheskoos mindi metsa saagile. Aga kui esimene lumi tuli, ehitati spordiplatsile suur kindlus ja peeti lõbus lumesõda. Ikka kõik kuusteist last ja nende õpetaja.

Punase maja õu ja lähem ümbrus on alati väga korras. Ka selle eest hoolitsetakse ühiselt. Nii nagu teistes koolides on igal lapsel oma ranits, oma pinal, oma pliiatsid, on siin igaühel veel oma luud. Kes oskas, tegi ise, kes ei, palus isa appi. Kui tuul puulehti või tuisulund teeradadele keerutab, pannakse kõik luud välkuma.

Niisiis — kuusteist punase maja last on päriselt olemas. Te näete neid fotograaf Gustav Germani piltidel. Ja muidugi on päriselt olemas nende armas õpetaja, kellele alles päris hiljuti, 8. märtsil, hüüti: õnnitleme naistepäeva puhul!

pusid orasepõllule nagu uni, mina pidin neid ühtevalu tagasi tõrjuma. Lidusin nõnda et hing rinnus kinni.

Arusaadavalt rõõmustasin nüüd, kui moonakalaste keskelt mulle tugi ilmus: mu sõber Vinni Ilmar. Tema oli teistelt mõnegi kavala karjanõksu ära õppinud. Kõsis kohe:

«Kas notsudele leivahais kaasas!»

«Ei.»

«Aga veerevärk!»

«Ei.»

«Vaadake loll!» näitas Ilmar mind näpuga, käis oma toas ning lunis leivatüki. Tassis kesale ka kodarateta rattarummu. Et sead leiba kätte ei saaks, litsus ta tüki sügavasse assiauku, siis viskas rummu karja sekka. Magusat lõhna haistes kogunesid possud rummu ümber ja aiva oienaldasid selle kallal. Ilmar näitas nüüd juba neile näpuga:

«Vaadake päris lolle!»

Kolm päeva veeretased sead rummu, kuna mina itsitades hõlbuelu veetsin. Järsku kerkis nagu maa alt valitseja mu ette, karkides:

«Ah sind sitikasibulat, või sakste loomi leivalõhnaga näljutama — ja parunihärä närigu sügisel paljast konti!»

Ta kutsus tallimehe Konjuki ajutiseks karja valvama, mind laskis hea otsa pealt prauh lahti.

Kodus pidin, veidi puudu, vatti saama. Noh, minu süü läbi oli tohutu summa raha kaotsi läinud. Ent isa töökaaslane Juhan astus vahele. Seletas:

«Saksad on seda seavigurit veart kua. Eks nemad ole muonakaid küllalt pannud leivahaisu järele juuksma... Kui rikkaks suan, tasun isi poisile need kolm rubla ää.»

Isa löigi käega. Ema aga kooris mul mundri seljast, viis sahvrise hoiule. Mina hilpasin jälle koos moonakalastega, paljajalu ning püksata.

VANAPAAAR

Eno Raud

ELAS KORD ATSAKAS VANAPAAAR—
MATSAKAS MOOR JA VATSAKAS VAAR.
KÖÖGIS KÕIK PÄEVAD VEETSID NAD,
PRAADISID AINA JA KEETSID NAD.
MOOR MUUDKUI MOORIS JA VAARITAS VAAR,
NO VÕIS AGA SÜÜA SEE VANAPAAAR!
ÕHTUL, KUI VAAR OLI KURGUNI TÄIS,
VAARUS VEEL METSA JA VAARIKAL KÄIS.
MOOR AGA KÜPSETAS ENDALE, TEAD,
SADA VIISKÜMMEND MOORAPEAD.

illustreerinud ENE PIKK

HELJO MÄND

Kukerpuu

KIKER-KAKER-KUKERPUU,
PUNAKIRJA PUKERPUU,
SUL ON OKAS LIIALT TERAV,
LIIALT HAPU MARJATERA.
KAS SA PUNAD ILMARÕÕMUKS,
KASVAD SIILI SILMARÕÕMUKS?

VASTAB MULLE KUKERPUU,
PUNAKIRJA PUKERPUU:
«EI MA PUNA ILMARÕÕMUKS
EGA SIILI SILMARÕÕMUKS,
MINU HAPU MARI KAUA
LINNULASTE TOIDULAUAL.»

EINO SEPP

Kuidas külastada sõpru

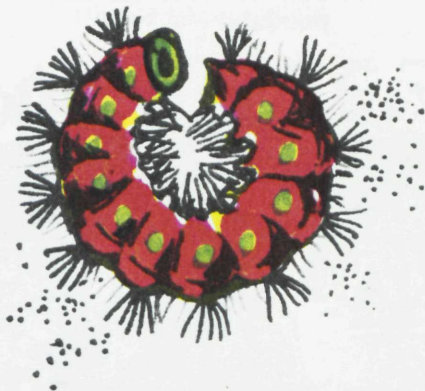
**METSAS ON MUL PALJU SÕPRU.
RÄHNE, ORAVOID JA PÖTRU.
JÄNES LUMERAJAL SILKAB,
REINUVADER EEMAL KILKAB.
KÕIK ON KANDMAS TALVERÜÖSID.**

**METSASERYAL SILMAN PÜÜSID
REBIMAS END HANGEST LAHTI.
SÕBRAD, MA EI PEA JU JAHTI,
POLE MÖTTESKI TEID LASTA.
ON SIIS PÕHJUST JALGA LASTA!**

**KUUSKEDEL ON LUMEKROONID.
VAATAN, MIS MU ÖLGU SOONIB.
— PÜSSI
SEE ON KÜLL ÜLEARU.
VAENLASEKS TA MUUDAB KARU,
JÄNESE JA ORAVAGI,
AGA MIS ON TEMAST ABI!**

**KÜLL MIND VAADATAKSE KURJALT.
VÖTAN TÕHJA TUKI TURJALT,
PÜÖSASTESSE VIRUTAN TA,
SIIS VÕIN TEREPA TSI ANDA.**

KEVAD SAABUB

Hommikul paistab päike. Räästast ripub alla ilmatu pikk ja jäme jääpurikas. Eilset veeloiku katab õhuke jääkord. Vötan suusad ja lähen metsa mõnd tiiru tegema. Männioksal näen valgete põskede ja kollase kõhualusega rasvatihast. Ta hüüab valjult: «Viitsit, viitsit, viitsit!» — «Viitsin suusatada küll,» naeran tihasele vastu. Tema aga teeb korra «pink-pink» ja lendab maja poole — seal on tal aknalual pekitükike rippumas. Keppidega hoogu, ja libisen suuskadel mööda kõva jääkoorikut. Aia kaugemas nurgas märkan lumes hiiglasuuri jälgi. Uurin neid. Siin on ju kepselnud jänes mis jänes! Küllap teda õunapuud aeda meelitasid. Puude tüvedelt ongi koort näsitud. Ainult jänesel olid jalas nagu lõvisussid. Selles pettepidis on süüdi muidugi päike, mis jäljed suureks sulatas.

Enne metsa keerab küla poole talvine reetee. Siin on maa kohati lumest paljas. Õhel mullakünkal näen varest. See ei ole iga päev nähtud halli-, vaid mustasuleline. Mind märgates kraaksatab vare kahedalt ja lendab põllule. Seal on teisigi musti vareseid. Need on künnivareseid — esimesed lindudest kevadekuulutajad, kes meile lõunast saabunud.

Metsa ääres lesib lumes pisike kerratõmbunud karvatuust. Ohoo, päevakoer platsis! Temast saab suvel kirjutiivaline ööliblikas. Nüüd ta pikutab veel lumesängis. Küllap tegi eile päikesepaistel oma esimese jalutuskäigu. Kui päeva peale soojemaks läheb, virgub ta jälle. Metsas vuliseb oja. Kallastel on lumi täiesti sulanud. Aga puud seisavad nagu lumest lillepotis. Ainult et mulla asemel on vesi, tüvede ümbert on päike lume sulatanud. Kuuse all on tume kuhilake. Sipelgapesa! Kuhila tipus, kust lumi sulanud, askeldavad raagude vahel unised loomakesed.

Istun kannule. Keset mullust rohukulu piilub mulle vastu väike kollane õis. Kas juba võilill! Ei, muidugi on see kevade kõige esimene lill — paiseleht. Tema õiel aga jalutab esimene kärbes.

Kui koju tagasi jõuan, on jääpurikas räästast kadunud. Küllap on päike selle ära sulatanud. Katusel on veel lund ja sulavett jookseb niredena all. Umberringi on lumi pehme ja märg. Veeretan lumepalle ja teen talve viimase lumememme, sest kevad saabub.

TIIT RANDLA,
bioloog

Barborka ja tema

Elas kord väike tüdruk, kelle nimi oli Barborka. Tal oli suus palju pisikesi valgeid hambaid, üks ilusam kui teine.

Hommikuti puhastas Barborka oma hambaid punase hambaharjaga ja ütles neile: «Oodake nüüd veidi, kohe näete, mis toredaid asju ma teile täna jälle närida annan.»

«Ainult mitte rosinakukleid ja kohvi sisse likku pandud saia,» ütlesid hambakesed, ja Barborka vastas neile naerdes: «Mis teile küll pähe tuleb! Niisugust toitu mina ei söö, see maitseb ainult vanaemale.»

Ja ta andis hammastele puremiseks vasikalihaga võileiba, ja väikesed hambad närtsid ja närtsid, see tegi neile palju rõõmu, sest hambad ongi just närimise jaoks olemas.

Õhtul, enne kui Barborka magama läks, puhastas ta uuesti oma hambaid punase hambaharjaga ja küsis, kuidas neile tänane päev oli meeldinud.

«Sa võid isegi arvata, et see meile meeldis,» vastasid hambad, «leival oli nii mõnus paks pruun koorik, see tegi meile heameelt, olime tublisti ametis ja meil polnud põrmugi igav.»

«Kui tore,» ütles Barborka ja naeratas neile peeglistse. Hambakesed naeratsid talle vastu, ja siis läksid kõik magama.

Ühel päeval aga tuli tädi Cecilie külla ja tõi Barborkale suure tuututäie imemiskomme.

Barborka ütles: «Suur tänu, tädi Cecilie, mul on selle kingi üle hiiglama hea meel!»

Ent hambakesed ei rõõmustanud mitte põrmugi, kui suhu ilmus tädi Cecilie imemiskomm. Nad ütlesid üksteisele: «Mis siis meil teha jääb, kui midagi närida pole! Mis meie peame peale hakkama, et igav poleks!»

Nad otsustasid ajaviiteks mängima hakata, esmalt ringmängu, siis aga peitust.

«Kõigepealt tuleb meil lugeda, kes välja langeb,» ütles üks väike hammas, ja teised olid sellega nõus. «Jah, tuleb lugeda, kes välja langeb.» Ning kohe alustas üks neist: «Entel-tentel . . .»

Nad lugesid, nagu sel puhul alati tehakse, ja üks neist astus kõrvale.

«Noh, üks teie hulgast puudub,» ütles Barborka õhtul, kui ta punase harjaga oma hambaid puhastama hakkas. «Mis see siis peab tähendama, üks on puudu!»

LAPSED! KES SAAB NENDEST PÄHKLITEST ISE JAGU?

1. Oks kukk äratab oma lauluga 10 magajat. Mitu kukke on vaja 20 magaja äratamiseks!

2. Perekonnas on kolm poega. Igal pojalt on üks õde. Mitu last on selles perekonnas!

imemiskommid

Illustreerinud HELDUR LARETEI

«Mis see ikka tähendab,» vastasid hambakesed, «sina imesid kogu päeva oma karamelle ja meil polnud midagi peale hakata. Noh, võtsime siis mängu käsile, ja et sealjuures tuli lugeda, kes meist välja langeb, siis tegimegi seda — ja üks langes välja.»

«Jätke see mäng parem järele,» ütles Barborka. «Hea küll,» vastas üks hammas, «kuid siis pead sina kommi-imemisest loobuma, muidu hakkab meil jällegi igav.»

«Kuidas sa minuga räägid!» ütles Barborka ja tegi väga kurja näo. «Mulle maitsevad need karamellid. Ja tuutu on veel peaaegu täis. Imen nii kaua, kui neid seal üldse on.»

Ja tõepoolest imes ta komme vahetpidamata, ühe lõpetas ja teist kohe alustas. Hammastel oli kohutavalt igav. Nad mängisid jälle peitust ja teisi mängu, ja ühtesoodu oli mängus vaja lugeda, ja iga kord jäi keegi mängust välja. Veel enne kui Barborka oma viimase karamelli jõudis kotist välja õngitseda, olid kõik hambad läinud!

Ainult üksainuke väike valge hambake oli järele jäänud, päris ette, ja see vaatas kurvalt Barborkale vastu.

Barborka vaatas ka kurvalt oma hammast ja küsis temalt:

«Sinagi ehk tahad viimaks ära minna!»

«Vaevalt ma seda teha saaksin,» vastas hambake. «Mul pole ju kedagi, kellega vastamisi teineteist välja lugeda.»

«See on hea, minul pole nüüd ka enam ainustki imemiskommi: nüüd hakkam jälle võileiba sööma ja toorest porgandit ning kapsast.»

«Oled sa aga rumal, Barborka,» ütles hambake. «Kas sa mõtled, et mina närimisega veel hakkama saan! Minul üksi käib see üle jõu. Nüüdsest peale tuleb sul hakata pehmeid rosinakukkeid sööma, ja võib-olla saiatükikesi kohvis leotama, nagu su vanaema teeb!»

«On aga lugu,» mõtles Barborka, «see ei meeldi mulle sugugi.» Kuid midagi polnud enam parata.

Barborka istus vanaema kõrvale, matsutas pehmet rosinakuklit ja kastis saiatükke kohvi sisse. Aga kui tädi Cecilie ühel päeval jälle külla tuli, jäi ta ukسلävele nagu naelutatud seisma ja ütles: «Ma ei usu oma silmi! Kuidas, kas teil on nüüd kaks vanaema!»

Tõlkinud LINDA VIIDING

TUBLIMATELE PÄHKLIPUREJATELE PREEMIAD!

3. Isa sõitis autoga Tallinnast Tartusse ja tagasi. Minnes kulus tal sõiduks 2 tundi, tultes 3 tundi. Millal liikusid auto rattad kiiremini — kas minnes või tultes!

4. Kahel jalal seisest kaalub hani 6 kilogrammi. Kui palju kaalub see hani siis, kui ta teise jala üles tõstab!

5. «Kui vana sa oled!» küsis onu väikeselt Andreselt. «Oheteistkümnepäevaseks,» vastas Andres. «Möödunud aastal sain ma viieaastaseks, tänava kuueaastaseks, 5 ja 6 on kokku 11.» Mis sina sellest arvad!

JÄNKU JA NAERIS

HIINA MUINASJUTT

Kõik põllud ja aasad olid sügava lume peidus, jänkul polnud midagi süüa. Siis võttis ta ette toidupoolise otsimise. Ta leidis kaks kollast naerist. Jänku söi ühe naeri ära ja mõtles: «Sajab lund ja on hirmus külm. Kindlasti pole ka eesil midagi süüa. Viin õige oma teise naeri temale.» Kohe asus jänku eesli maja poole teele. Aga eeslit polnud kusagil näha. Jänku jättis oma naeri sinna ja hopsas jälle minema.

Ka eesel oli läinud välja toitu otsima. Ta leidis paar kartulit ja läks rahul olles koju. Kui ta ukse avas, nägi ta naerist. Kust oli naeris siia saanud! Eesel imestas väga. Ta söi kartulid ära ja mõtles: «On nii kange lumesadu ja hirmus külm. Päril kindlasti pole ka lambal midagi süüa. Viin oma naeri õige temale.»

Eesel veeretab naeri lamba maja juurde. Kuid lammast polnud kusagil näha, ta oli välja läinud. Hoolikalt asetab eesel naeri ukse taha ja kõmpis ise jälle koju.

Lammas oli ka toidupoolist otsimas. Ta leidis ühe kapsapea ja viis selle rõõmsalt koju.

Kui ta ukse avas, nägi ta naerist. Kust see naeris küll siia sai! Lammas murdis kaua pead. Siis söi ta kapsapea ära ja mõtles: «Sajab nii kangesti ja on hirmus külm. Kindlasti pole kitsel midagi süüa. Viin oma naeri õige temale.»

Lammas võttis naeri ja viis selle kitsse maja juurde. Kuid maja oli tühi mis tühi. Lammas asetab naeri kitsse tuppa maha ja jooksis ise minema.

Ka kits oli toiduotsingutele läinud. Ta leidis veidi haljaid lehti ja läks rõõmsalt koju. Kui ta tuppa astus, märkas ta kohe naerist. Kust ometi sai naeris siia! Kaua murdis kits selle üle pead. Siis söi ta kõik haljad lehed ära ja mõtles: «On nii äge lumesadu ja hirmus külm. Kindlasti pole jänkul midagi süüa. Kingin selle ilusa kollase naeri õige jänkukesele.»

Kohe jooksis kits jänku kodu poole. Kuid jänku oli oma kõhu täis söönud, voodisse pugunud ja magas. Kits ei tahtnud teda äratada ja veeretab naeri tasakesi uksest sisse.

Kui jänku ärkas, hõõrus ta imeks pannes silmi: naeris oli jälle siin!

Ta mõtles silmapilgu, siis aga ütles endamisi: «Kindlasti on selle naeri toonud mulle keegi hea sõber.»

Siis söi ta naeri ära ja see maitses väga hea.

HOLGER PUKK

TASKURAADIO JA REISIKELL

[Algus «Tähekeses» nr. 2.]

Nad kiirustasid läbi aia, üle õue ja peatusid helepunase sõiduauto juures. Selle uks oli lahti, juht õiendas midagi mootori kallal. «Ronime sisse!» käsutas taskuraadio.

Nad pugesid tagumisele istmele. See oli pakke ja karpe täis. Nende vahel oli hea peidus olla. Ühe suurema karbi peale roninud, ulatusid nad parajasti ka aknast välja vaatama.

«Missugune imelik töld!» hüüdis reisikell. «Hobuseid polegi veel ees! Ja kuhu need rakedatatakse, aisu polnud kuskil näha! Looka ei olnud kah!»

Nüüd pidi taskuraadio küll naerma hakkama: «Mis hobuseid... See on auto ja sõidab ise!»

«Aa! See on siis iseliikuja! Minu noorpõlves räägiti, jah, et niisugust riistapuud olevat võimalik ehitada. Eks vaatame siis, kuidas ta ise ennast edasi veab!» vastas reisikell rõõmsalt. Juht istus rooli taha, mootor lõi mürisema ja helepunane auto kihutas väravast tänavale. Sõiduhuog oli nii suur, et reisikell kukkus kurvis küljeli.

«Küll on ikka peru! Kukub kohe lõhkuma!» porises reisikell pahaselt. Taskuraadio abiga ajas ta end jälle püsti ja hakkas aknast välja vahtima. Puud ja majad ja inimesed ja teised iseliikujad aina vilksatasid mööda. Reisikell ei saanud ühtki neist hoolega silmitseda. Ta jõudis küsida: «Mis maja...», kui nad majast juba möödas olid. Seepärast ei suutnud taskuraadio talle mitte midagi korralikult ära seletada.

«See on väga paha!» arvas reisikell. «Nii ei saagi selget pilti, mis sa reisi peal nägid!» Korraga hakkas helepunane auto ühest tee äärest teise sõitma. Eks juht oli öö läbi üleval olnud ja nüüd vajus tal rooli taga silm kinni.

«Oh aeg! Hobused on jälle lõhkuma hakanud!»

Ja... ja kutsar tukub pukis!» hüüdis reisikell hirmunult.

Seal kõlas tuttav viisike: tlin-tin, tin-tin, tlin-tin... Ja autojuht ärkas. Ärkas ja jõudis rooli veel viimasel minutil paremale keerata. Muidu oleksid nad kõik otseteed kraavis olnud!

«Seda sa tegid küll hästi!» kiitis taskuraadio reisikella.

kõrge ja tihe karulaas. Korraga nägin, et metsast tuli välja õige mitu meest. Tulid välja ja jooksid maantee peale ette. Kutsar tõmbas ohjad pingule. Hobused tõusid tagumiste jalgade peale püsti. Tõld jäi seisma. Võõrad mehed haarasid hobustel päitsetest kinni. Nüüd ma nägin mehi lähemalt. Ühel oli silm musta plaastriga kinni, teisel pussnuga hammaste

Just siis, kui reisikell oma jutustuse lõpetas, käis paras pauk. Auto vähendas kiirust ja hakkas justkui lonkama.

«Jälle teeröövli!» hüüatas reisikell.

«Oh ei! Mootoriga juhtus midagi. Ei vea enam. Tõrgub teine!» naeris taskuraadio vastuseks. Helepunane auto peatus. Juht astus välja ning tõstis kapotikaane üles.

Illustreerinud IIVI SAMPU

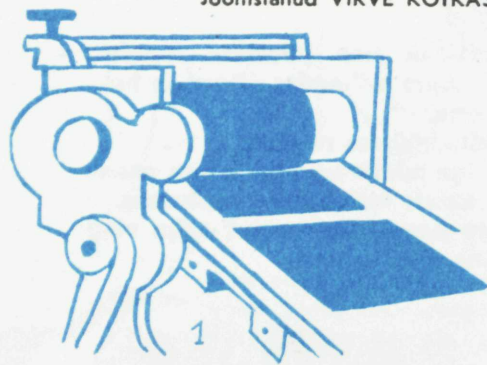
«Niisugune nurjatu kutsar tuleks kohtu kätte anda!» pahandas reisikell. Aga lisas kohe natuke uhkustades:

«Kas teate, lugupeetud reisikaaslane, ükskord olen ma oma isanda röövlite käest ära päästnud! Jajah, nii see oli... Mu isand istus postitöllas ja tukkus magusasti. Mina rippusin tõlla akna juures konksu otsas. Kahel pool teed oli

vahel... Teeröövli, mis muud! Aga minu isand tukkus ikka veel magusasti. Siis ma panin oma viisikese helisema! Isand ärkas üles. Ta sai muidugi kohe aru, milles asi seisab. Tõmbas oma eestlaetava püstoli põuest välja... Kõlas pauk! Hobused panid lõhkuma. Teeröövli ei jäänud teist pauku ootama ja lasksid jalga. Jajah, nii see oli...»

«Kõrgealine raadio!» ütles reisikell nõrdinult. «Lähme siin maha! Ma ei armasta reisida niisuguse töllaga, mille hobused perutavad ja tõrguvad ja mille kutsar jääb pukis tukkuma! See on ju korralagedus. Pealegi ei jõua selle tõlla aknast üldse maakohti vaadata ja inimeste elujärjest aru saada!»

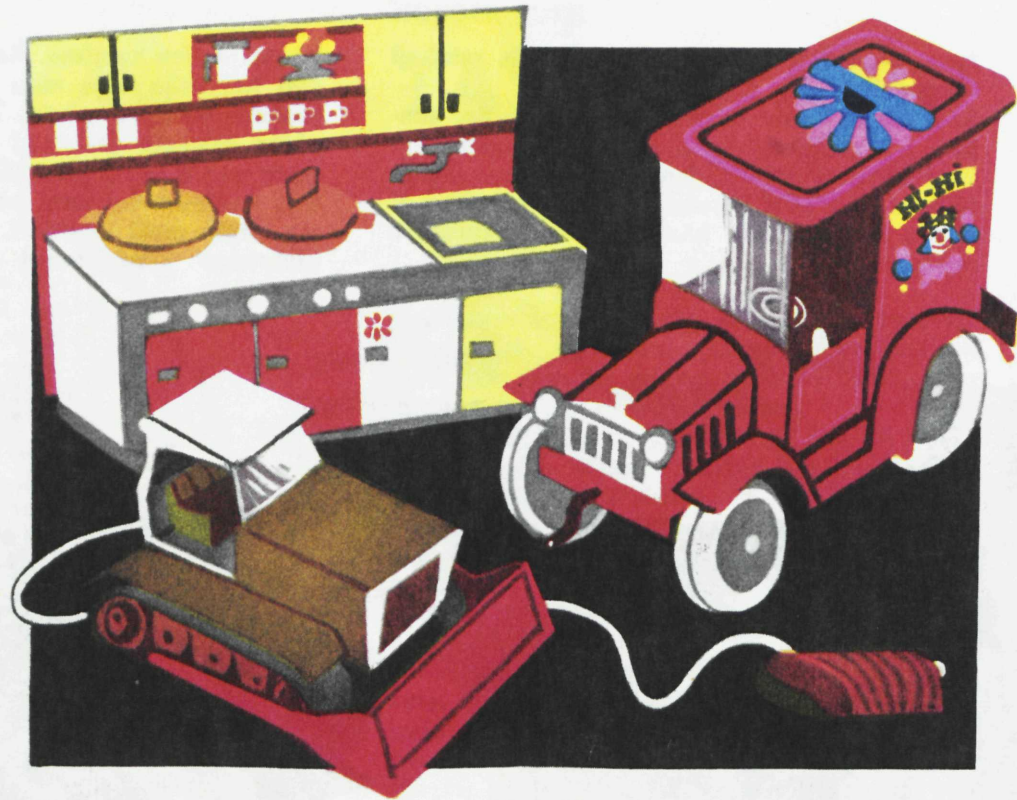
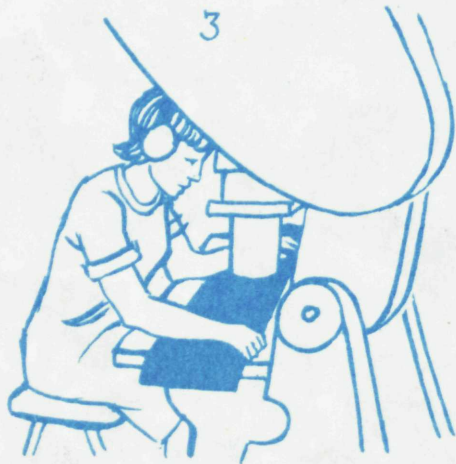
[Järgneb.]

2

3

Kas
tehakse
midagi
uut?

Üks poiss sai sünnipäevakingiks neli mänguasja. Isalt sinise kaluri. Emalt punase sõiduauto. Vanemalt valge-rohelise laeva, mis tuli endal kokku panna. Vanaisalt hallimusta kuukulguri. Sellel olid hõbedäläikelised rattad ja antennid. Lükka vaid tillukest hooba ja kuukulgur vurab roomikutel edasi, tulusilmad aina vilguvad-välguvad. Mänguasjad olid nägusates karpides, millel peal «Norma» tehase-märk.

Isa teadis ütelda: «Eestis ei ole vist ühtki last, kellel pole selle tehase mänguasju. Nendega mängivad väga paljud lapsed kogu Nõukogudemaal ja paljud lapsed ka välis-

maal.» Kord poiss küsis: «Ehk tehakse tehases nüüd midagi uut!» Isa, ema ja vanaema arvasid: «Paha lugu. Poisile kingiti korraga liiga palju mänguasju. Nüüd ta on neist tüdinud.» Aga poiss kinnitas: «Asju võiks rohkemgi olla. Ei ole neist tüdinud.» Vanaisa ei teinud oma arvamust teatavaks. Ta võttis poisi käekõrvale ja nad läksid suure maja juurde, mille ukse kõrval kuulutas silt: «Tehas «Norma»..»

Tehasemehed olid lahked näitama, kuidas mänguautosid ja muid mänguasju tehakse. Ühes tsehhis katsid masinad plekitahvleid värvi ja värviliste piltidega [1]. Seal valati ka mänguasjade plastmassist osi [2].

Teises tsehhis pressiti plekitahvliitest osi välja [3]. Liikuvate lintide ääres panid töölisel osadest kokku autosid, kuukulgureid [4]...

«Kas tehakse ka midagi uut?» küsis poiss.

«Kuidas siis!» imestasid tehase-mehed. «Igal aastal laseme välja mitu uutmoodi mänguasja.» Poiss ja vanaisa juhatati konstruktorite tööruumi. Siin olid joonestuslaudade juures mehed, kes muudkui mõtlesid välja mänguasjade uusi mudelid ja joonistasid neid paberilehele. Teises ruumis olid riulitel uute mudelite järgi tehtud mänguasjad. Poisile meeldis vanaaegne tsirkuseauto,

BATIK

Batikuks nimetatakse teatavat riidevärvimistehnikat: värvid kantakse vaha abil riidele. Kuid Juta Meriste töö «Suupillimängija» on paberibatik. Ta tegi vesivärve ja valget küünalt kasutades pildi joonistuspaperile. Proovi ka sina niimoodi teha! Kõigepealt joonista paberile võimalikult suurelt mingi pilt. Joonista pliiatsiga ja kujundi piirjooned tõмба hästi õrnalt. Seejärel kata küünlaga üsna tugevasti vajutades kõik pliiatsijooned ja ka need pildi pinnad, mida tahad täiesti valgeks jätta. (Juta tööl näed valgena pillimängija piirjooni, riidemustri siksakke ja tagapõhjal olevaid sõõrikesi.) Nüüd vali heledam värv ja kata oma töö sellega üleni. Küünlaga kaetud kohad jäävad valgeks, kuna sinna ei jää värv pidama.

Kui pilt on kuivanud, vahata need kohad üle, mida tahad heledatooniliseks jätta. («Suupillimängijal» on niiviisi kaitstud juuksed, vöö, osa riidemustrist ja tagapõhjust.) Teiseks tooniks vali tumedam värv (punane, heleheline, helesinine) ja kata sellega jälle kogu pilt. Huvitavama pildi saad siis, kui kohati kasutad erineva paksusega värvi. (Et «Suupillimängija» nägu jääks heledam, lahendas Juta punast värvi veega rohkem, tagapõhja aga värvis paksema punasega; riided maalid kohati paksema, kohati vedelama värviga.)

Jälle lase pildil kuivada. Seejärel vahata äsja värvitud kohad üle. Ka vahatada võid ebaühtlaselt. («Suupillimängijal» on nägu ja riidemuster hoolikalt, aga tagapõhi kohati ainult riivamisega küünlaga kaetud). Kolmandaks värviks vali midagi üsna tumedat. Selleks sobivad näiteks pruun, tumeroheline, tumesinine või must värv. Pildi võid jälle katta mõnest kohast paksema, mõnest kohast vedelama värviga. Viimast värvitooni enam vahaga ei kaeta.

SENTA KIVISTIK

millel oli peal nimi «Hi-hj». Auto vuras mootori põriseses ligadi-logadi, nagu vanasti autod tõepoolest sõitsid. Kõige uuem oli buldooser, mida sai eemalt liikuma panna — kas edasi või tagasi, vasakule või paremale.

Tüdrukute jaoks oli välja nuputatud tore kirevärviline mänguköök. Uueks mänguasjaks oli ka eemalt juhitud tuleõrjeauto, ja oli seal veel muudki.

Kodus hakkas poiss oma mänguasjadega jälle mängima. Kuid vanad inimesed said aru, et poisile võiks tõepoolest osta ka mõne uue lelu.

EINO TALI

TEEME LAHTI POSTI- PAUNA!

«Tulbid» — joonistanud
SILVI BRUSS Röpina
Keskkooli IV b klassist.

**ET MUL OLEKSID SÖBRAD:
LIIVAKASTISÖBRAD,
JOOKSUSÖBRAD,
MÜRASÖBRAD
JA NEED SÖBRAD KA,
KELLEGA LIHTSALT NIISAMA
VAHEL ISTUDA SAAN MA.**

**ET MUL OLEKS IKKA
EMA HEA,
KES IGALE HALVALE
ROHTU TEAB...**

7-aastane MARI KULDKEPP
Kohtla-Järvelt

MINU SUURIM SOOV

Ema ostis mulle veepalli, mis on päris gloobuse moodi. Pallile on peale joonistatud kõik ookeanid, mered ja mandrid. Niisamuti võime sealt leida igasuguseid tundmatuid loomi. Just selle koha pealt, kus nad elavad. Selle palliga on mul kodus ja koolis hea

õppida. Loodusloo tundides on ta mulle suureks abiks. Minu suurim soov oleks kunagi kõik need maad ja mered päris tõeliselt läbi sõita.

TIIT MÄNNI,
Maidla 8-kl. Kooli II klassi
oktoobrilaps

MUINASJUTT VANAEMAST JA LAPSELAPSEST

Selle väikese tüdruku nimi oli Annika. Ta oli teiste tüdrukute sarnane, ainult väga hellitatud. Kõik, mis ta tahtis, ta alati ka sai. Vanaema õnneks oli Annika veel väike ja sellepärast ei osanud ta võimatuid asju tahta.

Aga aeg lendas ja väike Annikagi kasvas suuremaks. Ühel õhtul jäi aknakardin veidi paokile ja Annika nägi taevas kuldset kuud ja hõbedasi tähti.

«Vanaema! Vaa-naa-ee-maa!» karjus Annika. «Tahan kuud endale!» Vaene vanaema! Mida ta pidi küll tegema! Varsti leidis ta hea nõu. Pani ühe redeli peale teise, siis kolmanda redeli, siis neljanda redeli, ja nii edasi. Kui redelitest lõpuks puudu tuli, ostis ta neid poest juurde. Aga ootamisega tüdines Annika kuust. Nüüd tahtis ta enesele hoopis oma maja.

Vanaema pidi redelid üksteise otsast ära võtma ja hakkama maja muretsema. Kui maja oli käes, oli kallis lapselaps ka sellest tüdinud. Talle ei meeldinud enam vanaemagi. Sellepärast läks ta võõrale maale. Kuid ega seal siis vanaema olnud, kes kõik soovid täidab.

Üks inimene tuli Annikale vastu ja Annika ütles: «Anna mulle süüa!» Inimene ei teinud väljagi. Kui Annika oma käsku kordas ja sellelgi mõju ei olnud, hakkas ta nutma ning jalgu trampima. Üks hea naine tuli tema juurde. Ta küsis: «Mis sul on, väike lapsuke!»

Annika käratas: «Ma tahan süüa!»

«Kes siis kohe niiviisi!» ütles hea naine. «Tuleb viisakalt paluda.»

Pirtsakas tüdruk vastas: «Häh, ei mõtlegi!»

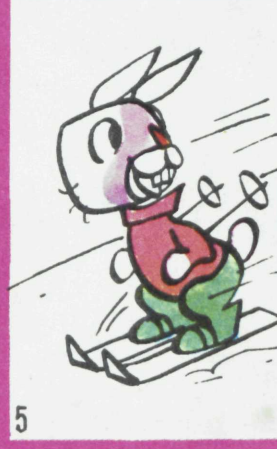
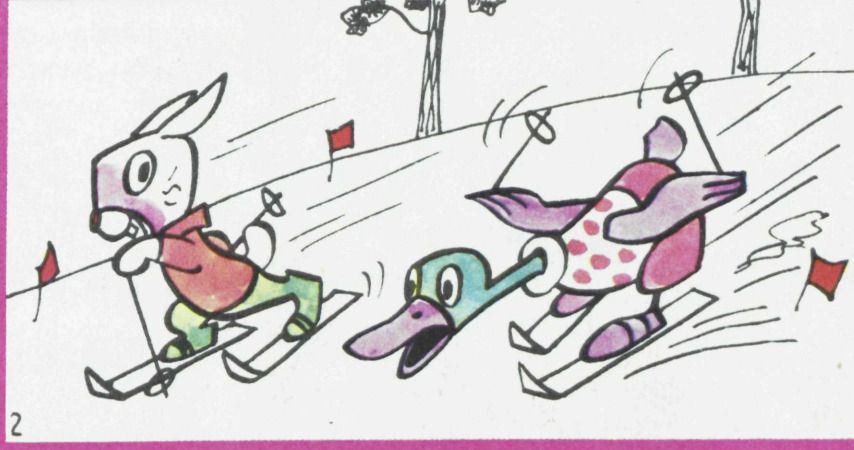
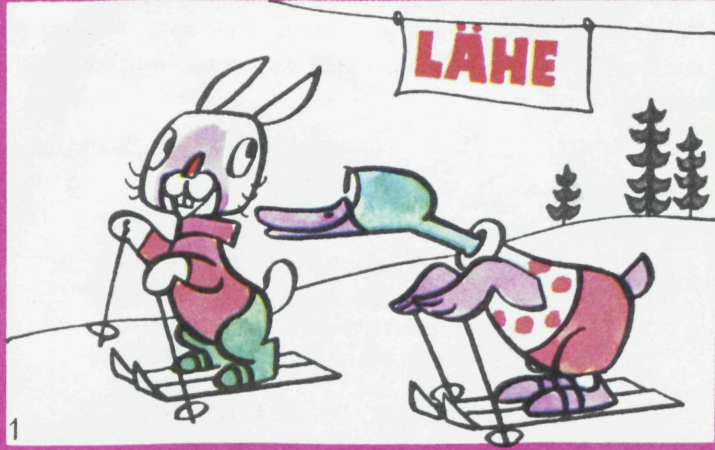
Siis läks see naine ära ja keegi ei teinud Annikast välja. Ta mõtles: «Pean vist siiski kedagi paluma.» Ta jooksis sennapoole, kuhu hea naine oli läinud. Õnneks leidis ta hea naise üles ning palus: «Kas te lubate mul oma majja elama asuda!» Hea naine lubas ja Annika elas seal kaua aega. Naine tegi Annikast hea inimese, kes ei olnud enam hellik.

Kui Annika ükskord oma maale tagasi läks, oli ta vanaema juba surnud. Kindlasti oleks vanaema rõõmustanud, et lapsest nii hea inimene oli saanud.

MADE PÄLL,
N. V. Gogoli nim. Tallinna
21. Keskkooli IV b klassi õpilane

KES PÄRAST NAERAB, NAERAB PAREMINI!

Joonistanud OLIMAR KALLAS

ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukoogu lastejakiri «Täheke» nr. 3 — 1973, XIV aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 007, Pärnu mnt. 67-a. EKP Keskkomitee Kirjastus.

Kolleegium: V. Koifas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigna, H. Rattiste. Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurt, vanemkorrektor E. Orgmets.

Laduda antud 25. I 1973. Trükkida antud 13. II 1973. Trükiaru 70 000. Paber 90×60/8. Trükipooginaid 2. Arvestuspooinaid 2.65. MB-01355. Tellimise nr. 228. EKP Keskkomitee Kirjastuse Trükkikoda, Tallinn 200 007, Pärnu mnt. 67 a.

Esikaanel SILVI VÄLJALI
joonistus «Pesupäev».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Комитета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии, Таллин-200 007, Пярну маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Таллин, 200007, Пярнуское шоссе, 67-а. Цена 15 коп. Зак. 228. Тираж 70 000.

Tere jälle!

Eile ütles meie õpetaja:

**KALLID KOERAD, TEATE,
JÄRGNEVALT TE PEATE
PANEMA LIIKLUSEESKIRJAD SALMI.
HOMSEKS SEE SALM OLGU VALMISI!**

Sellest, mis ma siis näen, kui trammi ja bussiga koerte kooli sõidan, saingi lõpuks luuletuse. Võtsin Tähekesse kirjutusmasina ja kirjutasin ilusale puhtale paberile:

**BUSSIJUHTIDE NÄOD ON MORNID —
MÕNI LAPS BUSSIS KORRAST EI HOOLI.
TRAMMIJUHTIDE NÄOD ON MORNID —
MÕNI LAPS TRAMMIS KORRAST EI HOOLI.
AINULT KOERAD JA KASSID — NEED
ÕIGES KOHAS ÜLETAVAD SÕIDUTEED,
ÕIGEST UKSEST TRAMMI SISENEVAD NAD,
BUSSIS KORRALIKUD OLLA PÕUAVAD.**

Kirjutage nüüd teie mulle ka, kuidas teie koolis liikluseeskirju tuntakse ja õpitakse. Jään ootama.

Möödunud aastal oli «Tähekesele» palju niisuguseid lugusid ja luuletusi saadetud, kus juttu sellest, kuidas lapsed loomade eest hoolitsevad. Valisin kõige paremad jutud välja ning saadan nende kirjutajatele koerapiltide komplekti. Marje Sarjas Peetrist, Vilma Parnabas Turbast ja Krista Nuum Tiirimetsast pidagu nüüd postkastil silm peal — pildid võivad varsti pärale jõuda!

Grasse

METSASÕBRAD

**ÕUES SAJAB PEHMET LUND,
KARUOTT SEE MAGAB TALVEUND.
VILGAS ORAV PESAST PIILUB,
KES SEAL METSAS RINGI LIIGUB.**

**ATS TOOB KAPSAID JÄNKUDELE,
PIRET PÄHKLEID ORAVAILE,
PEEP TOOB HEINU PÖTRADELE,
OMA METSASÕPRADELE.**

VILMA PARNABAS,
Turba Keskkooli õpilane

HOBUSE LAUL

**MA OLEN VÄIKE HOBUNE.
IHAAAA, IHAAAA!
KAPPAN TERVE PÄEVA RINGI.
IHAAAA, IHAAAA!
LAPSED TOOVAD MULLE KAERU.
IHAAAA, IHAAAA!
MINA SÕÖN JA HOIAN NAERU.
IHAAAA, IHAAAA!**

KRISTA NUUM,
Tiirimetsa 8-kl. Kooli õpilane

METSAS

Minu kodu on metsa sees. Käisin metsas suusatamas. Mööda sihti minnes nägin kolme metskitse. Mind märgates jooksid nad ära. Mul oli sellest väga kahju. Oleksin neid veidi lähemalt näha tahtnud. Kui ma kitsede toidusõime juurde jõudsin, panin sinna heinu ja vihtu, jänestele aga porgandeid. Siis hakkasin koju minema. Järsku hüppas teele jänes. Tal olid suured kikkis kõrvad. Ja see oli nii naljakas.

Kui ma koju jõudsin, rääkisin oma toredast retkest ka emale.

MARJE SARJAS,
Peetri 8-kl. Kooli õpilane